

Bilag 13.

FOLKEPENSIONISTFORENINGERNES OG INVALIDEORGANISATIONERNES KONTAKTUDVALG

Den 15. marts 1973.

Vedrørende forslag til lov om social bistand.

Kontaktudvalget tillader sig herved høfligst at fremsende følgende kommentarer til det af socialministeren fremsendte lovforslag vedrørende social bistand.

Som det uden tvivl er socialudvalget bekendt, udsendtes ministerens første udkast til lovforslaget til høring hos en lang række organisationer og institutioner, herunder også til kontaktudvalget, og til udvalgets orientering vedlægges vi vort svar af 16. november 1972.

I vort ovennævnte svar gennemgås en række detailbestemmelser, som vi finder mindre hensigtsmæssige, og vi skal derfor i det efterfølgende indskrænke os til nogle generelle kommentarer til lovforslaget som sådan.

Ved socialreformkommissionens nedsættelse i 1954 og stort set i hele den efterfølgende arbejdsperiode har det været det almindelige indtryk, at kommissionens arbejde skulle munde ud i en forenkling og en forbedring af den sociale lovgivning. Med gennemførelsen af sygesikringsloven, dagpengeloven og lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender samt lov om den centrale sociale ankestyrelse har folketingset på adskillige punkter levet op til forventningerne.

Det var derfor med betydelige forventninger, vi så frem til bistandslovens udformning, idet denne lov med rette er blevet betegnet som den lov, der skulle give socialreformen indhold. Efter vore vurderinger blev forslaget desværre en skuffelse, og vi skal i det efterfølgende pege på områder,

hvor vi håber, at socialudvalget vil anbefale folketingset ændringsforslag.

Ved gennemførelsen af socialreformen i 1933 blev det såkaldte retsprincip endeligt og afgørende slået fast i dansk sociallovgivning. I tidens løb er dette princip gentagne gange blevet udsat for kritik ikke på grund af filosofien i princippet, men fordi administrationen stivnede, og da man samtidig inden for det socialpædagogiske område i stigende grad er blevet klar over behovet for individuelle hjælpeforanstaltninger, har det foreliggende forslag i meget vid udstrækning ladet skønsprikket dominere.

Vi havde naturligvis helst set retsprincippet udbygget med skønsprikket som yderligere mulighed, idet vi helt kan dele ønskerne om en lovgivning, der kan komme den enkelte til hjælp på effektiv måde.

Forudsætningen for en lovgivning byggede på skønsmæssige afgørelser må imidlertid af hensyn til borgernes retsstilling forsynes med et enkelt letforståeligt og altomfattende ankesystem, og vi skal derfor meget henstille, at bestemmelser i lovforslaget, der undtager afgørelser fra anke eller henviser anker til højere administrative myndigheder, ændres således, at alle afgørelser kan indankes til amtets ankenævn og muligvis videre til den centrale sociale ankestyrelse. Vi er klar over, at man her kan anføre, at visse skønsmæssige afgørelser ikke findes egnede for anke, men må påpege, at ankemulighederne bør indrette sig efter borgernes behov og ikke omvendt.

Vi skal i øvrigt pege på, at en konsekvens